

[Tholstrup.]

gøres i dag. Vi må ind på, at folk skal bo i eenfamilieshuse, hvilket også kan skabe lykkeligere mennesker, og vi må ind på, at byerne kun skal bygges i højden, hvor det drejer sig om rene forretningsbygninger.

Jeg har gjort en beregning, fordi jeg så tit har mødt den indvending, at hvis vi fik eenfamilieshuse spredt over hele landet, ville bebyggelsen dække det meste af Sjælland, og jeg har fundet ud af, at hvis København blev spredt helt ud, så at ingen privatpersoner længere boede i høje huse, ville København på landkortet nå ud til Tåstrup, altså 15 km ud, og 15 km igen mod nord op til, jeg tror det hedder Viksø, og så igen ud til kysten. Hvis man ser på kortet, vil man se, det er en meget lille udvidelse af København i forhold til, hvad man ellers frygter, hvis al beboelse skal spredes ud, og jeg tror, det er den eneste løsning. Når man så ved, hvad en brintbombe eller en atom-bombe kan ødelægge, er man klar over, at det eneste forsvarlige er, at vi ikke længere høber os sammen.

Derfor må vi i den øvrige lovgivning her i tinget tilstræbe, at alle hindringer fjernes for den naturlige udvikling i retning af spredt bebyggelse. Det er nemlig en naturlig udvikling, for folk ønsker slet ikke at bo i høje huse. I almindelighed ønsker folk at bo i små eenfamilieshuse, men det er lovgivningen, der hindrer dem i at opnå dette gode, og på dette område er vi villige til at komme med adskillige gode forslag, som kan fremme en sådan udvikling.

Selve lovforslaget nødvendiggør et udvalgsarbejde, og da jeg i dette øjeblik taler for min kollega, det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby), som er til udvalgsmedlem, vil jeg gerne sige, at han ønsker, at lovforslaget kommer i udvalg, så at han kan se på spørgsmålet.

Inger Merete Nordentoft: Jeg skal ikke sige mange ord om selve lovforslaget. Jeg mener imidlertid som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at de tidligere talere fuldstændig har undervurderet den økonomiske rækkevidde af dette lovforslag, og derfor synes jeg også, det er uheldigt, at man vil lægge den økonomiske byrde på lejerne i etagehusene. Det skulle nemlig blive således, at lejerne i etagehusene i de store byer kommer til at betale civilforsvarsudgifterne. Løvtigt må man vel have lov til at sige om debatten, at den i nogen grad har været afslørende for, hvor alvorligt de ærede medlemmer af folketinget tager muligheden for en ny krig. Vi har hørt om, hvor nyttigt

det ville være med parkeringspladser, vi har hørt om, hvilken lyksalighed det ville blive, hvis alle mennesker kunne bo i eenfamilieshuse, og det ærede medlem hr. Tholstrup gik endog så vidt, at han udtalte, at det eneste forsvar, vi havde mod brint- og atombomber, var, at vi ikke længere hobede os sammen. Dette forekommer mig at være en meget negativ indstilling. Jeg synes, at der i hele dette lovforslag og i den måde, hvorpå det bliver behandlet, ligger en forfærdende kynisme. Man forbereder med stor ro og selvfølgelighed en kommende krig i stedet for at sætte alle sine kræfter ind på at sikre freden. Det er, som om man på forhånd er indstillet på, at krigen kommer. Derefter gælder det blot om, at vi opruster, at vi prøver at sikre civilbefolkningen, skønt det også skinner igennem de forskellige indlæg, at man er klar over, at det er en uløselig opgave.

Men i virkeligheden er situationen den, at krig ikke er uundgåelig, fordi der er stærke kræfter i verden, der ikke vil krig. Sovjetunionen vil ikke krig, og folkene verden over vil ikke krig. Det har begivenhederne omkring Atlantpagten tydeligt vist. Der er i Italien samlet 8 millioner underskrifter mod Atlantpagten. Der er i Frankrig samlet 7 millioner mod Atlantpagten. Heroppe i Danmark mødte der en stor demonstration op udenfor Christiansborg den dag, man her inde vedtog Danmarks tilslutning til Atlantpagten.

Det kan ikke nytte noget, at man prøver at affærdige fredstilhængerne med, at de er kommunister. Vi ved nok, at der er mange kommunister i verden, men vi ved også, at der er adskillige andre end os, der ikke vil krig, og at disse mennesker er parat til at gå imod krig. Menneskene vil ikke som får lade sig slæbe ind i en ny krig; derfor mener jeg, at det ville være et mere effektivt forsvar mod en ny krig, hvis Danmark i FN gik ind for forbud mod atombomben, gik ind for nedrustning af stormagtshærene, gik ind for en fredspagt mellem de store nationer. Disse forslag er fremsat af Sovjetunionen, men er blevet bremsset af USA, fordi man der er bange for atomkraftens anvendelse til fredelige formål. Vi ved, at der findes mennesker, der har tiltvunget sig herredømme over en stor del af verden, fordi de har herredømme over kraftkilderne, over kul, over olie. Disse mennesker er bange for en ny energi, hvis kilder de ikke på samme måde har herredømme over. Det har vist sig ved, at man ikke har villet gå ind for disse forslag om forbud mod atombomben og andre våben til masse-